

לפרצ'און – בידע-עם של אירלנד גמד, המטמין כדי זהב בקצה הקשת
בענן

לדוג זהב

כתבה ט. בטמן
צייר מ. קורקורן

כולם הסכימו שאיימון היה הלפרצ'און העצלן
הגדול ביותר של אירלנד.
כשלפרצ'אונים סנדלו, נגנו בנבל, רקדו או כישפו,
מה עשה איימון? הוא דג! מי שמע אי-פעם על
לפרצ'און שדג?

ומאחר שהדייג העסיק אותו כל הזמן, לא היה
יכול לעשות נעל, לנגן מנגינה או לרקוד. וכישוף?
הו, זה היה כבר אסון מוחלט.

הלפרצ'אונים האחרים נדו בראשיהם.
"אתה צריך להתאמן."

"אתה צריך ללמוד טוב יותר."

"אתה צריך להשתדל יותר."

אך איימון לא רצה. הוא אהב לדוג והדגים קפצו
אל הפיתיון שלו.

"זה כשרון בעל טעם" צחקו החברים שלו "אבל
בכישוף קל יותר להשיג אוכל על השולחן. וכדי
להיות לפרצ'און אמיתי דרוש לדעת לכשף."
איימון ידע שזו אמת. בקרוב הוא יקבל כד של

הביט על מפל המים החביב שלו וידע מיד מה לעשות.
הגיע היום של הופעה בפני המלך.

"זה זהב הלפרצ'און" אמר המלך ושם כד זהב לפני איימון "תוכל לשמור עליו בבטחה?"
הלפרצ'און הצעיר הרכין את ראשו. "אשים אותו בקצה הקשת ואחזיר אותו כשיידרש." ואחרי

זהב. זהב חיזק את כוח הכישוף של לפרצ'און ולפי החוק כל לפרצ'און בגיל מסוים היה מקבל כד זהב לשמירה.

המקום הבטוח ביותר להטמין את זהב הלפרצ'און היה בקצה הקשת בענן, שם איפה שרק בכישוף של לפרצ'און אפשר להגיע.
אלא שהכישוף של איימון היה חלש כל כך שהוא לא יכול היה להגיע לקצה הקשת בענן.

"אתה צריך להתאמן."

"אתה צריך ללמוד טוב יותר."

"אתה צריך להשתדל יותר."

והוא ניסה. הוא תפר נעליים לא מתאימות לרגל,

הוא פרט על נבל עד שהשכנים סתמו את אוזניהם, והוא דרך על בהונות של כל חבר שהעז לרקוד אתו. והוא גם כישף, אך הכישופים שלו לא פעלו.

כדי להתעודד יצא איימון לשפת הנחל ביום בהיר, מלא שמש. הוא הטיל את החכה שלו ובמקביל הטיל גם את מחשבתו בחיפוש אחרי פתרון. ואז

הטקס איימון הטמין את הזהב שלו.
הגיע קיץ. קיץ החם ביותר שידע אירלנד אי-פעם.
השמיים היו כחולים כמו פלדה וללא כל ענן,
והדשא נבל על הגבעות.
בלי גשם לא יכלו גם להופיע קשתות. בלי קשתות
בעננים לא יכלו לפרצ'אונים להגיע לאוצרות
שלהם.

ככל שהבצורת נמשכה, כך נחלש גם כוח כישוף
של לפרצ'אונים. הם נעשו רזים יותר כי הרי
הכישוף שם אוכל על השולחנות שלהם. הדייג
של איימון כבר לא היה רק תחביב, כי הוא יכול
היה להאכיל את ידידיו ושכניו.
ימים יבשים הפכו לשבועות יבשים ויום אחד
לעיירה הלפרצ'אונים בא בריצה שומר.
"בני-אדם מגיעים לעמק שלנו!" קרא.
בדרך כלל הדבר לא היה גורם לכל קושי.
הלפרצ'אונים היו מגרשים את האנשים בכישופים
שלהם, אבל עכשיו הכישוף היה חלש ביותר.
איימון ידע מה לעשות. הוא מיהר אל המלך

והשתחווה.
"האם זהב הלפרצ'און יוכל לעזור?"
המלך קימט את מצחו. "הזהב יעזור, אבל איך
תגיע לקצה הקשת בענן?"
איימון היסס. "הטמנתי את הזהב שלי, כפי
שאמרתי."
המלך נע בראשו.
"מוטב שאראה לך" המשיך איימון.
המלך הלך אחרי איימון אל מפל המים. "הרי לא
הטמנת את הכד בזנבו של דג שמך, נכון?" שאל.
איימון גיחך בעצבנות ואחר כך הצביע.

כך אמר וכך גם היה. כל לפרצ'און לקח מטבע
זהב מהכד של איימון. ביחד יכלו לבצע מספיק
כישוף כדי להרחיק את בני-אדם מהעמק שלהם.
העיירה הייתה שוב בטוחה. נערכה מסיבה
חגיגית עם ארוחת דגים, כמובן.
עד בוא הגשמים התחלק איימון בזהב ובדגים
שלו. אף אחד לא צחק ממנו יותר. ורבים באו אליו
ללמוד איך לדוג.

המפל היה אמנם קטן יותר בגלל הבצורת, אך
בכל זאת התיז סביב מספיק כדי שהשמש תיצור
קשת על הערפל. איימון הושיט את ידו והוציא את
כד הזהב שלו.

המלך חייוך. "אתה לפרצ'און נבון. נהגת בדרך
שלך, אך גם בהתאם לחוק, ומזל גדול שנהגת
כך. הזהב שלך יספיק לשמור את כולנו בביטחון
עד בוא הגשמים."